

DE SET EN SET

Gràcies a la Pepa

Imma Merino

Escriptora

Quan, a les tres de la tarda de dissabte passat, vaig entrar al Tanatori de Salt, hi sonava la cançó *Gràcies a la vida*. Ho va dir el seu germà Adolf: la Pepa (Bouis) se n'ha anat aviat, als 58 anys, però va viure molt. Encara més: va saber viure molt. I aquesta certesa no acaba de consolar, però reconforta i ensenya: que, com ho va fer la Pepa, s'ha de viure amb l'alegria que fa capaç de resistir (i de lluitar-hi en contra) les contrarietats, les injustícies, els dolors i, fins que es pugui, la mort que assetja. Que s'ha de viure per poder agrair-li a la vida tot el que ens dóna, sense que això representi ni conformisme ni acceptació de les coses com són, sinó un treball constant per crear un tros de cel enmig de l'infern.

Gràcies, carinyo, per haver begut la vida a glops, trobar-la bona i oferir-ne als altres

Hi va haver més cançons en el comiat a la periodista, que tant va estimar aquest diari i que tant va aportar-li. De Paco Ibáñez, de Silvio Rodríguez, de Serrat. També van cantar alguns dels seus amics, amb els quals havia cantat de jove, quan vivia a Barcelona, abans d'iniciar el periple gironí que va dur-la a Santa Coloma de Farners, Salt, Sant Feliu de Guíxols. Hi ha qui va llegir una cançó de Moustaki, *Il y avait un jardin*, per fer present que la Pepa va convertir les seves cases en jardins de vida i d'amor. Altres amics i familiars van recordar-la com la dona vital, lliure, generosa, optimista que era. I també com la dona d'esquerres que va demostrar que era amb la seva manera de viure i d'actuar. Algú va dir que n'està tip de la mort. Molts van expressar el seu agraïment a la Pepa: per la vida compartida, per la *joie de vivre*, per tantes converses, per haver-los ajudat o per fer-los millors persones. Gràcies, Pepa, carinyo, per haver begut la vida a glops, trobar-la bona i oferir-ne als altres. Va ser bonic acomiadar-te així.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La hipocresia d'un conseller

■ Conseller, finalment va assistir a l'enterrament del meu company diumenge passat. També vaig llegir a la premsa que deia que en moments així seria al costat de la família i aniria a veure el company ferit.

El que no sé és si li ha dit justament a aquesta família la realitat: li ha dit a la muller del company la mísera assegurança d'accidents que tenim? Li ha dit que fa 3 anys ja vaig demanar que actualitzessin els imports d'aquesta assegurança perquè havia quedat obsoleta i desfasada? Li ha dit que, com sempre, el Departament d'Interior va fer cas omís de la petició? Li ha dit també que vol eliminar el FAS i que l'any vinent no rebrà la quantia de l'ajut per viduïtat? Ha dit als fills que tampoc rebran l'ajut per orfanat que fins ara s'ha donat als fills dels mossos morts?

Temo molt que no els ha dit res de tot això, i temo molt que tampoc vol arreglar cap dels problemes que tenim.

Vaig rebre trucades d'uns companys que volien que li organitzéssim una xiulada diumenge mateix, però, com comprendreu, la hi farem un altre dia, perquè un enterrament no era el lloc idoni.

Per la meua part, li tornaré a registrar aquesta mateixa setmana un altre escrit que fa referència a aquesta assegurança. Pot fer el que ha fet fins ara, mirar cap a un altre costat i no respondre cap escrit.

JOSEP RAMON SANAHUJA
Tàrrrega

Obres fantasma de la línia 9

■ A dos anys de l'execució de la línia 9 de metro a Barcelona, hi ha trams encara en obres. Aquest diumenge sortia un article en què s'ex-

La fuga de talents ens hauria de fer reflexionar

■ Feia una dècada que a Espanya no ens plantejàvem que l'emigració tornaria a superar la immigració. Ho ha tornat a fer, i la raó és òbvia: la gent se'n va perquè aquí no hi ha feina. Però el pitjor és que la gent emprenedora i qualificada, que són els que tenen més potencial per generar ocupació, prefereixen treballar fora perquè hi ha millors condicions. La crisi només ens permet pensar a curt termini, i ens costa pensar en altres coses que no siguin pa per a avui.

A nivell internacional, només parlem de la prima de risc i de la caiguda de l'euro, sense pensar que si la nostra gent més ben preparada se'n va a països com ara Alemanya, serà difícil poder atrapar-los. Crec que la fuga de talents ens hauria de fer reflexionar a tots, però especialment a aquells que exerceixen una responsabilitat política.

SERGI PARCERISAS BARGALLÓ. Barcelona

plicava els trams que hi ha no acabats i la poca perspectiva del govern d'acabar-los aviat. Visc molt a prop de l'estació de Maragall, que, com moltes altres, segueix igual que estava fa molt temps. A part que és una imatge bastant desoladora, és indignant i perjudicial per als veïns i els comerços de la plaça. Sí, estem en crisi i no hi ha suficient pressupost... Ja ho sabem, però potser es podria haver previst abans de començar. Els ciutadans som els qui patim aquestes obres fantasma de la via pública, que no tenen pinta d'avançar ni de desaparèixer aviat. I la pregunta a tots aquells qui van pensar la nova línia de metro, i també a aquells qui van decidir parlar les obres, seria: I ara què?

SANDRA FEIXAS GALLINAT
Barcelona

Malalts sols

■ Voldria donar un toc d'alerta a totes aquelles persones que teniu familiars o amics malalts. No els deixeu sols per molt ocupats que estigueu; busqueu una esto-

na per fer-los saber que no els ignoreu, que els estimeu, que són importants per a vosaltres. Sobretot en malalties llargues van veient com les visites es van espaiant i moltes persones deixen d'anar-hi, i això els dol molt més que la mateixa malaltia.

L'escalf de l'amistat, la companyia, els fa passar una estona, els anima i els dóna força per resistir tractaments, punxades, proves, incerteses... veure passar el temps sense millorar.

No ho dubteu, us esperen cada dia. Tant se val l'hora i l'estona que hi esteu, aneu-hi, no els oblideu. Pensem que qualsevol dia podem ser nosaltres el malalts.

DOLORS VILÀ PLANAS
Girona

Maltractaments adolescents

■ Les xifres de maltractaments a dones cada vegada van més en augment. Tot i així, penso que el maltractament a adolescents queda en un segon terme. En l'època adolescent és quan una persona es forma i, de fet, el

perfil maltractador ja comença a actuar de manera violenta des de jove. Hem de posar especial èmfasi en la violència de gènere d'un noi a una noia adolescent, perquè, si s'aconsegueix frenar el futur maltractador a temps, pot ser que els horribles successos que veiem i llegim disminueixin considerablement. No només es tracta d'educar els nostres fills perquè no tolerin la violència, sinó que quan vegin un gest sense respecte cap a alguna noia de la seva edat donin la veu d'alarma per poder ajudar-la sense que sigui massa tard.

MARTA BARRERA GRANÉ
Matadepera (Vallès Occidental)

Quan la justícia és injusta

■ Voldria denunciar que, de vegades, la llei no és justa. Al juliol va morir la Gemma, la meua parella, amb 54 anys. Feia vint-i-sis anys que érem parella de fet, i nou inscrits davant de notari. Tenim dos fills adolescents. Va estar cotitzant a la Seguretat Social 34 anys! Doncs bé, m'han denegat la pensió de viduïtat pel fet que els meus ingressos anuals eren superiors als seus! No demano cap subsidi, només que se'ns retorni una part del que ella va entregar a l'Estat, per al seu futur. Fins ara entraven dos sous a casa i podíem anar tirant, però ara amb l'orfanat dels fills ens abocaran a viure de la beneficència? Crec en el sistema, pel qual he lluitat des del franquisme; crec en la solidaritat que representen els impostos i la seguretat social, però veig com l'estan esquarterant i embrutant entre uns i altres. És una decisió legal però totalment injusta, i una gran mentida que les parelles de fet estiguin equiparades al matrimoni.

JORDI MONFORT FRADERA
Bigues i Riells (Vallès Oriental)

EN SÍSIF



Jordi Soler

